

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravištvu (administracija) in ekspediciji, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izven nedej in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 174.

V Ljubljani, v četrtek 1. avgusta 1889.

Letnik XVII.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEČ“

edini katol.-konservativni slovenski dnevnik s prilogo „Domoljub“ vred velja za Ljubljano pri opravištvu ali v „Katol. Bukvarni“ prejeman:

Za celo leto predplačan 12 gl.

„ pol leta 6 „

„ četrt leta 3 „

„ jeden mesec 1 „

Za pošiljanje na dom se računi 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejeman za vse avstrijske dežele pa velja:

Za celo leto predplačan 15 gl. — kr.

„ pol leta 8 „ — „

„ četrt leta 4 „ — „

„ jeden mesec 1 „ 40 „

Naročuje se lahko vsak dan, a list se dobi še-le z duem naročbe.

„DOMOLJUB“

sambrez „Slovenca“ stoji do konca l. 1889. s poštino vred, ali v Ljubljani na dom pošiljan le osemdeset novčičev.

Naročnino na to prilogo prejema „Slovenčevu“ opravištvu in pa „Katol. Bukvarna“.

Vredništvo in opravištvu „Slovenca“ in „Domoljuba“.

Napredek po slovanskih pokrajinah.

Kolikor je slovanskih plemen v državi naši, toliko je tudi narodov, borečih se trpko za svoja prava in živobitje svoje! Neugodna usoda raztrgala in razkosala je rodbino slovansko, raztresla jo po

otokih, v katere so se ljuto zaganjali pogubonosni valovi prirojenega nam neprijateljskega življa. In v istini, bile so dōbe, ko se je morala mati Slava v najglobljih čutih bati za svoja deca, za potomce velikih narodov in samostalnih držav, ko je germanska povodenj vže pretila potopiti slovanske otoke, spomenike slavnih in velikih prvobitajev tega cesarstva.

Toda življenja moč, katero je Bog veepil v srce Slovanom, ni se dala ugonobiti, rasla je vzlic vsem nevarnostim, oglašala se k veljavi in delala — čudesa. „Prvo in najmogočnejše probujenje novega življenja — piše v nedeljskem svojem uvodniku „Česká Politika“ — pojavilo se je v češkem kraljestvu in se v hipcu premenilo v močan orkan, ki je združil dediče svetovaelavske oporoke v trden jéz. Na potapljajočem se češkem otoku vstal je močan narod, na jeden mah ustavil je pritok neprijateljskih valov in se neupognjenim glasom potezava za prava svojih očetov.

Tudi na sesterski Móravi pojavilo se je narodno gibanje, ono stresa silno to trdno zidovje, koje so ondi zgradili neprijatelji tekom mnogih, mnogih let. Nedavno pa smo mogli zabeležiti slovansko zmago v Sileziji pri deželno-zborskih volitvah v opavski okolici. In sodōbno dohajajo nam tolažljive in vesele vesti o novem gibanju slovanskega življenja med našimi južnimi brati od pomejnega čuvaja Triglava, kjer se bore Slovani zoper dva in jednako strastna neprijatelja, zoper Nemce in Italijane.

Baš te dni besnil je boj v nemških novinah zoper Slovence, katere se odlikujejo s slepo strastjo, in to napadno. Listi, ki hoté biti važni tolmači javnega mnenja, drznili so se na pr. javljati, da ni slovanskega jezika, da ga ni samostalnega narečja, in da je nekako podrečje hrvaščine. Nam se še zljubi ne, da bi polemizovali zoper ta nečuvnen nezmisel, kajti prava, pristna slovenščina z jezikovnega stališča spada mej najsamostalnejše in najbogatejše jezike. Ta izmišljotina gotovo ni merila na

kako pozornost mej jezikoslovci, temveč bila je izjavljena na ponižanje slovenskega plemena v političkem oziru. Poseben slučaj je hotel, da je temu drznemu razžaljenju kmalu sledilo zadoščenje, in kakim krilatim načinom!

Kakor smo vže poročali, odbil je v štirskem Gradei odbor za deželno razstavo (1890 l.) predlog, naj se tiskovine izdadō tudi v slovenskem jeziku. Toda kmalu so germanski domišljivci dobili pravo poučenje, da so namreč tudi Slovenci na štirskem veljaven činitelj, in da brez njih nima nobeno podjetje prava, da bi se reprezentovalo kot deželno. Sam nadvojvoda Karol Ludovik, avstrijski dedič cesarske korone, proglasil je, da ne vsprejme pokroviteljstva nad deželno izložbo, ako se ne bode pri nji oziralo na slovensko narodnost in jezik. Da, to zadoščenje za ta lokavi germanski čin sega še dalje. Namestništvo je obvestilo odbornike, da izložbe brez spolnovanja ravnopravnosti gledé slovenščine morala smatrati za deželno in da v tem slučaju bi ne mogla odpasti nji obljubljena podpora. Gotovo je to kaj poučljiv odgovor vsem klevetnikom in nasilnikom na njih izbruhe plemenskega sovraštva!

To jasno priznanje ravnopravnosti do slovenščine je zaslužen sad vrlosti in vztrajnosti slovanskih bratov naših na jugu. Ista čarobna moč ljubezni do materinega jezika in od dedov podedovane narodnosti izpodbudila je i Slovence k hrabri obrani na domačih tleh. Pri raznoterih volitvah zmagali so po dolgem bojevanju v poslednji dōbi v celjskem okraji, na Vranjskem, Laškem, Jelšah, Gorenjem gradu, v Ptuj, pred tem pa v Rogatei in Konjicah, in baš zadnji dnevi pomnožili so vrsto narodnih vspehov v Slovenski Bistrici. Kos za kosom dobivajo Slovenci izgubljeno zemljo nazaj, in sreča v njih vztrajnem delovanju jim je močna izpodbuda k daljšemu bojevanju za narodne pravice.

Ako še omenimo, da so Slovani zmagali pri letošnjih volitvah v deželni zbor tudi na Goriškem

LISTEK.

Pred sto leti.

(Dalje)

Število pomorjenih v Parizu v septembarskih dneh ceni se na deset tisoč duš, plačilo pa, ki so ga morilci sproti vlekli za Abeljnovu kri, neslo je na dan po štirindvajset frankov vsakemu in to se jim je javno izplačavalo! Kdo se bo čudil, če so morilci vsled tega sčasoma postali krvoločne zveri, katerim niti navaden umor več zadostoval ni, če ni bilo posebne krvoločnosti ž njim sklenjene. V dokaz sledeče: V svetofirinskem seminarju preganjalo je kakih dvajset do trideset morilcev ondašnju duhovščino po hodnikih, liki divjo zver. Kar so jih položili, pometali so jih skozi okna na spodaj kvišku štrleče sulice in bajonete, da se je vsak padši nabodel. Kdor je še živel, vzele so ga v roko malo-pridne ženske in so ga zadavile in njegovo telo v blato vlekli. Na tak način izdihnil je svojo dušo župnik Gros. Ko je uboga žrtva na ulice padla, pride k njej babura v obleki, ki ji jo je župnik malo prej podaril za miloščino in — ga ubije s polenom!

Kakor tu, pobijali so duhovščino v samostanu Bernardincev. In slična povelja: „pomorite duhovnike kar od kraja“, izšla so iz Pariza po celi deželi.

Sveta cerkev v francoski državi se je proslavila v teh dneh prav s toliko slavnimi, kakor mnogoštevilnimi mučeniki za sveto vero!

Sploh se je moritev, zlasti moritev cerkvi zvestih duhovnikov proti koncu minolega stoletja od dne do dne grozno množila. Sedaj že niso več le tistih na morišče vlačili, ki so sveti cerkvi zvesti ostali, temveč tudi take, ki so na novo ustavo prisegli. Da je bila mera brezbožnosti in hudobije še bolj polna, se morilci vže niso več samo z duhovščino zadovoljevali, temveč so jeli tudi nedolžne device, Bogu posvečene nune, iz samostanov na morišče vlačiti. Tu so bili videti prizori, kakor jih bolj veličastnih in Boga poveljevalajočih prva stoletja krščanstva tudi niso imela! Ko je bila nunam montmartreke opatije smrt napovedana, zbrale so se okoli svoje opátice, s katero vred so posedle po rabeljevih vozech in jele prepevati „božjo slavo“ in „magnifikat“, ter niso utihnile, dokler se ni poslednje nune glava po šafotu zatrljala.

Morda mi bo kdo ugovarjal, da se je to vse moralo zgoditi, bedisi kakor žrtva za priboritev do tedaj teptanih človeških pravic in človekoljubja, bodisi, da se je odpravilo, kar je prav te pravice oviralo. Da francoskim prekučuhom ni bilo ne za prvo in ne za drugo, razvideli bodete iz sledečega. Abbé Fenelon, duhovnik pri osemdesetih letih, ustanovil

je v Parizu zavetišče ubogim savojskim dečkom, katerih je bilo ondi vse polno. Bil je tem zapuščenim sirotam pravi krušni oče. In tudi njegovo kri tiralji so jakobiuci. Ko so dečki slišali, da jim hočejo rednika umoriti, napotili so se tolpoma v narodni konvent, kjer so prosili in jokali, naj jim vendar pusté jedinega rednika na tem svetu. Že se je nekaterim možem ondi zbranim jelo okoli zakrknjenega srca tajati, kar plane krvolok Billaud-Varennes in zakriči svojim tovarišem: „Saj menda vendar niste otroci, da se bodete dali s solzami omečati!“ To je vplivalo, kakor voda na razbeljeno železo. Osemdesetletni starček je moral na morišče. Tjekaj dospévši blagoslovil je uboge savojske sirote, ki so okoli njega klečale. Ljudje so poklekli, kjer je ravno kdo stal, in na stotine jelo jih je jokati. Kmalo na to padla je Fanelonova glava. Tako so tedaj izvrševali učenci nauk prostozidarskega mojstra Diderota jako zvesto, ki se glasi:

„In če bi že ne imel konopev več pri rokah, spletel bi iz črev duhovnikov motvoz, s katerim bi podavil kralje!“

Narodni konvent.

(Od 21. septembra 1792 do 26. oktobra 1795.)

Kraljestvo je bilo torej odpravljeno, s čemur je bila girondska stranka že zadovoljna, radikaleci

in v Istri in da je njih moč celó v Trstu znatno narasla, ima gotovo naše slovansko srce dosti povoda, da se raduje na napredku po slovanskih pokrajinah. Poročila o ugodnem in srečnem naraščanju slovanske ozimine v Avstriji tem močnejše na nas vpliva, kajti mi, Čehi, kot najmočnejše pleme avstrijskih Slovanov, zavedamo se dolžnosti do slabših soplemenic. Vemo, da se bode v dosego postavljenega namena bil še marsikak boj, toda novih uspehov ne podcenjujemo, kajti vsak izmed njih pomeni korak naprej, vsi vkupe pa so tolažiliv dokaz bujnega slovanskega gibanja.

Da, prirojeni tók valí se neizogibno in neustavljaje se dalje, boj slovanski zanešen je na trdni in pravi tir. Bode li spremljala ta boj neupognjena vztrajnost, domača sloga, edinost in srečna politika, utemeljena na ugodnih razmerah, moremo v teh uspehih, koje smo dosegli Slovenci in z nami vsi avstrijski Slovani v tej dóbi, in kateri niso bajé med gorkokrvnimi politiki visoko cenjeni, vendar uvidevati zárijo, ki na daljnem obzorji pomenja v prihodnji dóbi prirojene razmere v Avstriji, ki ugajajo tudi razmeram prebivalstva, med katerim so v znatni večini Slovani!

Aforizmi o bojih med narodi.

III.

Reformacija, mala beseda, a koliko krije gibanje narodov! Kakošen motiv je bil in je še dandanes?

Mogoče je navesti več povodov, da so tu in tam se vzdigovala nezadovoljna ljudstva v tem reformacijskem času, a glavna stvar je bila vera. Na eni strani so branili pravo krščanstvo, na drugi strani vsiljevali razne verske zmote ali iz nevednosti ali iz hudobije.

Kdo je spravil angleške kmete leta 1381. v puntarsko gibanje? Janez Wiclif je bil angleški krivoverec.

Kdo je strašno razdeval češko kraljestvo v 15. veku? Janez Hus, profesor in pridigar v Pragi.

Res so bili že več let prepiri med Nemci in Čehi na pražkem vseučilišču, res so bili nedostatki med raznimi stanovi, pri vladi, plemstvu in duhovščini; a mesto te nedostatke in napake grajati in poplajševati, vidimo Husa, da jih je le uporabljal za svoje prekušijske namene.

O tistem času je bila pražka univerza svetovnega pomena. Dijaki so bili Čehi, Poljaki, Saksonci in Bavarci. Bila je demokratske sestave, kjer so razne narodnosti imele enake pravice v senatu. Hus je porabil željo Čehov pridobiti si nadmoč na vseučilišču v to, da je začel rovatí zoper Nemce, ki so proizročili škofovski dekret zoper Wiclifove heretiške stavke.

Kralj Václav se je dal pregovoriti, da je Čehom dal tri glasove, vsem trem drugim narodnostim: Poljakom, Bavarcem in Saksoncem skupaj pa le enega. To je seveda žalilo Nemce in Poljake. Poljaki so odšli in ustanovili krakovsko vseučilišče, Nemci pa svoje v Lipsiji; v Pragi so ostali sami Čehi in vseučilišče se je ponižalo od svetovne slave do krajevne veljave.

pa še ne, kajti nameravali in zahtevali so, da se zavrže vse do sedaj obstoječe. Girondisti so imeli sicer še vedno večino med narodom, pri volitvah so pa vendarle propali, ker so si jakobinci z zvižjačo, s strahovanjem in s poulično sodrgo v narodnem konventu večino prisvojili. Jakobinske stranke prvi korak je bil, da je kralja tožila. Obdolžila ga je državne izdaje. Sodnik je bila stranka sevéda tudi sama. Vse od kraja, kar je kralj od leta 1789 storil, smatrala je za državno hudodelstvo. Zastonj so zatožbo njegovi zagovorniki, pobijali in nedolžnost dokazovali. Vse ni nič pomagalo in dné 20. januarja 1793, v nedeljo, obsodili so jakobinci kralja Ludovika XVI. na smrt in ga takoj drugi dan umorili. Zmerni republikanci so se sicer v sreč tej grozovitnej hudobiji upirali, javno oporekati ji pa le nihče ni imel poguma, ker se je vsak za lastno glavo bal; narodni konvent obravnaval je namreč to pravdo noč in dan, da jo je takoj rešil, sodrga pa je polegala, pila in razgrajala na komando jakobincev okoli zbornice. Kljub temu je imela večina pri obsodbi le jeden glas več. Ko bi se ne bilo več poslancev ob času glasovanja po kotih zgubilo in ko bi bili drugi več poguma pokazali, bi pač jakobinci kljubu vsemu naporu, zvižjači, hudobiji in strahovanju ne bili dosegli kraljeve obsodbe.

(Dalje sledi.)

Hus je dosegel svoj namen, upor zoper krivovero Wiclifovo je bil poražen, a žrtve so bile velikanske.

Hus še ni bil zadovoljen. Da bi mu nikdo več ne ugovarjal, kar se je bilo bati posebno od strani rimske stolice, spet pregovorí omahljivega kralja, da odpové za češko kraljestvo pokorščino pravemu papežu Gregorju XII. To je napravilo velik razpor med ljudstvom, zlasti med duhovniki, ker je ta dekret žalil občutljivo svobodo vesti.

Ljudstvo je Hus slepil z lepimi in vabljivimi govori, posebno je božal narodno občutljivost; nasproti duhovniškim svojim sobratom pa se je s tem branil, da jim je očital vse mogoče pregrehe in hudobije, nekoliko po resnici, še več pa po krivici.

Bojni čas je uporabil za prestavljanje Wicelfovih spisov in za izpeljavo svojih napačnih idej.

Za svarila in sodbe svojega škofa in papeža se ni zmenil, zaničeval in zasmehoval je vse, sumničil in podtikal jim je, kar mu je ravno prav prišlo.

Za svoje novotarije ni imel tehtnih vzrokov in sad njihov ni kazal, da bi bilo dobro drevo.

To gibanje Husovo je gnalo vedno mogočnejše valove in je pripeljalo Husa pred koncil konstantski, kjer je bil obsojen kot trdovraten krivoverec in po deželni postavah tedanjih časov sežgan na gromadi.

Po smrti Husovi († 16. julija 1415) so izbruhnile husitske vojske. Koliko češke krvi se je prelilo, koliko blaga pokončalo, koliko čeških plemenitih rodov in iztrebilo, ne dá se povedati. In zakaj so se bili tako neusmiljeno bratje Čehi med seboj. Kakošen je bil motiv?

Tukaj katoličani, tam pa Taboriti. Čehi so bili narodni vsi, plemeniti, enako izobraženi tudi, torej zadnji motiv je bil verski motiv, in narodnost je bila le mal povod celemu nesrečnemu gibanju, čegar osodne sledi so še krvavo zapisane v češkem narodu, in čegar posledice tudi mi čutimo.

Takrat je slovanska češka slava dobila smrtni udarec po Husovem krivoverskem gibanju.

V ta burni čas pade odkritje Amerike po Kolumbu in razne velike pridobitve večjih narodov na morju. Želja po dobičku in deželah je marsikatega prostovoljca spravila na delo v tujih krajih, a dosledno in vstrajno so delovali po novo odkritih krajih zlasti misijonarji iz verskih nagibov. Taki verski nagibi niso bili zadnji pri vladarjih, ko so odpravljali brodovje in vojske v tuje kraje.

Grozoviti viharji so prišli čez Evropo vsled Lutrove verske zmešnjave. Vzdignil se je ta doktor zoper cerkveni nauk o odpustkih ter je 31. oktobra 1517 nabil na cerkvena vrata v Wittenbergu 95 stavkov za disputacijo.

Ker je trdil Luter mnogo verskih zmot, obsodila ga je cerkev, ko se po dolgem brezuspešnem dogovarjanju ni hotel udati.

Zdaj se je začel urno širiti razpor. Zopet vidimo na eni strani katoličane braneče svojo staro pravo vero, na drugi Lutra in vse nasprotnike katoličanstva.

Ako nadalje samo imenujemo imenitnejše faze tega gibanja, bomo izprevideli, da imajo vse verski nagib za podlago. Državni zbori v Vormaciji (1521), v Nürnbergu (1522), kjer že dobimo v 101 točki — gravamina nationis Germanicae — do rimske kurije od nemških knezov izražena; zopet zbor v Nürnbergu (1524), kjer so knezi že tirjali — prost koncilj — v verskih zadevah.

Tega leta (1524) je začetek k mečke vojske, ki je dolgo časa divjala, strašno pustošila dežele in toliko tisočem uropala premoženje in življenje. Kmete je zapeljal Luter s svojo — evangeljsko prostostjo. — Kako strašno grdo in nedosledno se je vedel Luter proti upornim kmetom, je znano.

Najprej jih je nahujskal proti knezom in gospodí, postavil jim skrivaj svoje viteške prijatelje za vodnike. Ko so bili kmetje premagani in pobiti, je Luter zasukal plašč in vstal zoper kmete, katere je prej imenoval svoje „ljube prijatelje“, zdaj pa „roparje in morilce“, in prigovarjal knezom, naj jih pobijejo kot stekle pse.

Po tej nesrečni krvavi vstaji so katoliški knezi skušali gibanje Lutrovo zatreti, nasprotno pa so Lutrovci stopili v „torgavsko zvezo“, da bi mogli kljub cesarju in državi poluteraniti svoje dežele.

Tu vidimo začetek osodepolnega razkola na Nemškem, ki še dandanes ni poravnán. In če vprašamo po motivih, so zopet verski motivi — tukaj katoličan, tam luteran.

Politični pregled.

V Ljubljani, 1. avgusta.

Notranje dežele.

Za Češko še ni imenovan namestnik vrhovnega deželnega maršala. „N. Fr. Pr.“ sklepa iz tega, da namerava vlada v resnici z nova pričeti poravnave obravnave. Od izida teh bo odvisno, kdo bo imenovan za namestnika deželnemu maršalu knezu Juriju Lobkovicu.

„Deutsches Volksblatt“ trdi, da bo v kratkem že, mej počitnicami, izdalo *naučno ministerstvo* naredbe o poduku klasičnih jezikov, nemščine in francoščine na gimnazijah in realkah. Za latinščino in grščino se bodo zaukazale nove učne knjige. Za zgornje gimnazijske razrede se bo zopet uvedla srednje-čista nemščina (mittelhochdeutsch), gledé francoščine pa se bo odredilo takó, da bodo učenci bolje izvežbani takó v pismenem kakor posebno v občevalnem jeziku.

Z Dunaja se poroča, da bo v kratkem *hrvatski* minister Bedeković umirovljen.

Umrlí najvišji dvorni mojster ranjkega prestolonaslednika Rudolfa, *grof Bombelles*, je bil sin onega grofa Bombellesa, ki je bil z Marijo Luzijo, soprogo Napoleona I., tajno poročen.

Vnanje države.

Vest, da namerava *papež Leon XIII.* zapustiti Rim, je vzbudila po celi Evropi gibanje. Celó protestantski listi se v obširnih razpravah pečajo s to zadevo. „Standard“ piše: „Eden glavnih razlogov, zakaj je sv. Oče sklical znani tajni konzistorij, je ta, ker mu je Francija naznanila, naj zapusti Rim in si izbere za bivališče katerokoli francosko mesto, ob enem pa mu obljubila, da bo francoski meč pridobil Petrovem nasledniku v Rimu zopet posvetno oblast. Papež je konzistoriju to sporočil ter se izjavil, da ne sprejme predloga, ker pred vsem želi, da se ohrani mir.“ Po našem mnenju je ta novica izmišljena, dokazuje pa vendar, kakó plemenito sodijo protestantski krogi o papežu Leonu XIII. Še jasneje pa pravi „Daily Telegraph“, ob enem resno opominjajoč Crispija: „Razžaljenje sv. Očeta bi proizvelo osveto mnogoštevilnih narodov in morda celó posredovanje z orožjem več nego ene katoliške države; kajti katoličani niso edini, ki visoko spoštujejo in častijo sedanjega papeža.“ Takó protestantska glasila! Kakó obžalovanja vredno in ostudno pa je temu nasproti postopanje dunajskih židovskih listov! „N. Fr. Pr.“ méni, da je vohunstvo krog Vatikana celó prevelika pozornost italijanske vlade, prevelika za papeža, ter svetuje italijanskim časopisom, da storé najbolje, če popolnoma molče o rimskem vprašanju. Sevéda, žid ne pozná drugega verskega vprašanja, nego nadvlado židovsko nad drugoverci!

Bivši *srbski* kralj Milan je z ministrskim predsednikom Gruičem, ministrom Tavšanovicem in regentom Belomarkovićem odpotoval v Vranjo k Ristiću. Posvetovali se bodo z njim o vravnanju razmerja mladega kralja h kraljici-materi Nataliji in vseh zadevah, ki so s to okoliščino v zvezi.

Francoski časopisje popolnoma molči o zvezni pogodbi mej *Francijo* in *Rusijo*, kakor sploh o sestankih ruskega in francoskega vojnega ministra v Vichy-ju; tem jasneje pa pišejo o tem ruski listi, ki se celó hudujejo nad francoskim časopisjem, da v Franciji takó prikrivajo to resnico. Peterburški dopisnik pariškemu „National“ pravi: „Naj že bo kakor hoče, važna točka je dognana, da sta se v istem času mudila oba vojna ministra v Vichy-ju. Drzno se smé trditi, da sta razpravljala imenitne zadeve in razmotrivala gotove slučajnosti, ki so vsled rovanja trodržavne zveze (!) postale vedno bolj verjetne.“ — Francosko-rusko pogodbo odločno preključuje „severna brzojavna agentura“, ne pa, kakor je včerajšnja brzojavka napačno poročala, „severno-nemška brzojavna agentura“, katere sploh ni.

O *palatinatskem katoliškem shodu*, ki se je vršil v Neustadtu dné 28. julija, poroča „Münchener Fremdenblatt“: Vdeležilo se ga je do 8000 oseb; ker je slavnostna dvorana obsegala le pet tisoč ljudi, vršiti se je morala za prvo takoj druga seja z istim vspeedom. Shod je izrekel zahvalo bavarskim škofom za odločno zahtevanje katoliški cerkvi na Bavarskem pristujočih pravic ter nado, da bodo katoliški člani obeh bavarskih zbornic odločno postopali v tem oziru; izrazil pa je ob enem tudi protest zoper razžaljenje sv. Stola, ki se mu je zgodilo z odkritjem G. Brunovega spomenika. Po shodu je bil banket, pri katerem je deželni poslanec dr. Jäger napil papežu Leonu XIII.

Nemško veleposlaništvo v Rimu je dobilo uradno sporočilo, da bo prišel nemški cesar s cesarico koncem meseca septembra v Italijo, kjer se bo mudil dva tedna. Obiskal ne bo Rima. Ako je bilo treba berlinskim vladnim krogom slednjo okoliščino posebej še naglašati, vidi se iz tega, kako občutijo tudi v Nemčiji rimsko vprašanje.

„Temps“ pojasnjuje, zakaj se ni takoj sešlo *francosko* vojno sodišče, da bi sodilo o Boulangerju očitanih navadnih zlodejstvih. Senatno sodišče se mora najprej izjaviti, ali je pristojno tudi za ta hudodelstva, ali ne. Ko bi državno sodišče odklonilo to pristojnost, predložil bo državni pravdnik poro-

čilo vojnemu ministru in ta bo potem sklical vojno sodišče, ki bi bilo vsekako pristojno, ker je bil Boulanger takrat, ko so se izvršili napominani čini, član francoske armade.

V dokaz prijateljstva med *Turčijo* in *Avstrijo* poroča carigrabski list „Turquie“: Minole dni je bil k sultanu na obed povabljen avstrijski veleposlanik Calice s soprogo in sinom. Sultan jih je jako prijazno sprejel ter po obedu bogato obdaril. Soproga veleposlanikova je dobila z briljanti obsut album s slikami prejšnjih turških sultanov, sin pa krasnega arabskega konja.

Turški vladni krogi niso v posebno velikih skrbéh zaradi *kretskega* gibanja. Zanašajo se za trdno, da bodo, ko ne bi pomagala vsa druga sredstva, turški vojaki pravočasno udušili sumljivo razširjanje kretske nemirov. Ta nada je v resnici opravičena, če se pomisli, da se bo turška posadka vsled zadnjih naredb ministrskega sveta pomnožila na trinajsttisoč vojakov.

Perzijski šah je prišel predvčeraj popoldne v Pariz. Predsednik Sadi Carnot ga je na kolodvoru slovesno sprejel. Od kolodvora do ceste Kopernik, kjer se je šah nastanil, so stali vojaki v špalirju. Mnogobrojna množica je klicala: „Živel Carnot! Živela Perzija!“

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 30. julija. (Birmovanje na gori sv. Jošta.) „Veste li, kaj je birmovanje?“ — „Kako bi ne vedel!“ — odgovoriš na to, dragi čitatelj. — „Nepozabna mladostna trenutja, škoda le, da je človek birman samo enkrat!“

Toda o taki birmi, kjer se potem le je in pije in na vse možne načine praznijo žepi, tu ne govorim. Hočem Vam tu pripovedovati in živo narisati pravo birmanje na naših gorah.

Zvedel sem, da bode dne 15. julija naš prevzvišeni vladika birmoval na gori sv. Jošta pri Kranji, kjer ni bilo birmanja od pamtiveka. Slednji škof, koji je gori delil ta sv. zakrament, imenoval se je grof Atems (1752. l.); o isti priliki blagoslovil je tudi „sv. štenge“ ter birmal 1752 otrok.

Vsak človek ima svoje slabosti, jaz pa to, da sem malo radoveden; rad si ogledam vsako slavnost, zlasti pa cerkveno „na kmetih“.

Vsedom torej v železniški voz in se popeljem do postajališča sv. Jošta pri Kranji. Dospel sem na goro baš v tistem trenutju, ko je prevzvišeni škof šel v spremstvu mnogih gospodov duhovnikov in tudi dostojanstvenikov posvetnega stanja v cerkev. Notri in zvonaj se je vse trlo ljudstva. Ni čuda! Saj so privreli farani iz Selc, Bukovščice, Predoselj, Ovisišča, Šentlenarta, Kranja, Besnice in iz Šentmartina, da vidijo premilega vladiko, kajti na gori pri sv. Joštu nihče sedanjega pokolenstva videl ni še škofa. Mlaji, zeleni vencí, gromč strel iz topičev in ljubko potrkavanje v zvoniku te sloveče romarske cerkve oznanjalo je čez goro v dól pomenljivi dan, ki je napočil kaj krasno po nočnem deževju. Na polji je bila baš žetev in vsak se je trudil, da bi spravil skromni božji pridelek. Toda naš gorjanski, veren kmetič popustil je vse, samo da s tem izkaže svojo ljubezen do višjega pastirja.

Premil. vladika pristopi k altarju v škofovskem oblačilu, uljudno se usmeva na ljud, ki je kar zamaknjen zrl vanj. Zlati križ blestel mu je na prsib. Propoved prične stojé o „Razpošiljanju sv. apostolov“, ki je obsegala jedro, naj bode vsak apostol do družih.

Vsi so gledali na svojega višjega pastirja, kakor na pojav z drugega sveta. Zaradi prevelike gneče moral sem ostati zunaj cerkve.

„Oh, to se škofu dobro godi!“ vzdihne nekdo tik mene. „Vozi se v kočiji, povsod mu postavljajo slavoloke, in kamor pride, bi ga kar radi nosili na rokah. Le pogledjte, kako ima lep zlat križ na prsib!“

„Vam dopada ta križ?“ vprašam.

„Kaj bi mi ne? Ko bi bil moj!“

„Dragi prijatelj,“ — pravim na to, — „ta križec je iz zlata in — zlato je težko. Škofovski križ nositi, to je orjaško delo! Naš najmilejši škof nosi težko breme, težje, nego kak drug duhovnik v vsi njegovi škofiji. Toliko ne dela nijeden duhovnik, kot on. Ko bi ga ne podpirali sv. varuhi naše škofije, možno, da bi ne mogel prenašati tega bremena.“

„Prijatelj, kdo ste pa Vi in odkod?“ vpraša me sosed moj. „Čuden je Vaš govor. Kako neki podpirajo naši sv. patroni premil. škofa?“

„Kdo in odkod sem, to vam ni treba vedeti,“ — pravim smejoč, — „ker niste orožnik, toda o teh patronih vam bom pa vendar povedal. Naš pre-

mil. škof so si izvolili za patrone sv. Jožefa, sv. Janeza Nepomuka in slovanska blagovestnika sv. Cirila in Metoda. Sv. Jožef varoval in branil je družino, pravo in resnico zoper močnega neprijatelja. In ko niso zadostovale njegove moči, poslal mu je Bog angelja na pomoč. Tam-le naš prevzvišeni škof branijo tudi narodno pravo in vsako drugo; branijo sveto pravo in resnico zoper močnega in lokavega sovražnika, koji ima zapisano na svoji zastavi lažljivo géslo: „Svoboda, enakopravnost in pobratimstvo“; in da v tem boji ne opeša, podpira ga njegova stancovitnost.

Sv. Janez Nep. je znal molčati, kadar mu je to velela dolžnost, zaradi tega je tudi pretrpel mučeniško smrt. Ko je pa trebalo, je vselej povzdignil svoj glas in ni poznal človeškega strahu in bojazni. Ta sv. patron veli našemu velepastirju opreznost, toda tudi odločnost in močtatost v besedi, kadar to zahtevajo okoliščine.

Sv. Ciril in Metod prinesla sta našim prednikom zaklad sv. vere in ga jim oznanjevala v jeziku, koji sta še sama požlahnila. Njuni priprošnji se imamo zahvaliti, da nam naš najvišji pastir oznanjuje besedo božjo s tako plemenitimi, mojstersko izbranimi slovenskimi izrazi, ko malokdo.“

„Amen!“ čuje se po cerkvi med zbrano množico v tem trenutju, in sosed moj dé tudi: „Amen!“ — „Lepe besede smo čuli iz škofovih ust!“

„Da, v istini!“ — dém na to. — „Ne hvalite ga samo takrat, kadar je med vami, temveč poslavljajte ga s pokorščino in krščanskim življenjem vselej in povsod, in če bi bila ta vaša današnja ljubezen do njega kakor one sveče na altarji, ki dogorevajo in bodo skoro ugasnile.“

Gredoč k „sv. stopnjicam“ blagoslavljajal je vladika klečeče ljudstvo; in ko ondi opravi svojo molitev, nazajgrede se poslavlja od vernih faranov, rekoč: „Blagoslov božji naj kraljuje in biva vedno med vami. Z Bogom!“

„Z Bogom!“ pozdravi me moj sosed iz Sele ter me bistro pogleda še enkrat v oči.

Z gore proti Šmartinemu navzdol stopajoč sem še dolgo premišljal, kako je to vrlo naše kranjsko ljudstvo dobro in verno in da mu vsi liberalni pisuni na svetu niso mogli iztrgati korena sv. vere iz poštenega srca.

To je bilo v dan birmovanja na gori pri sv. Joštu, koje se ni delilo, kar pamti sedanji rod.

Izpod Velike gore, 30. julija. V znožji tega pogorja, v ozkej dolinici, leži kaj ličen trg: Sodražica. Prijetno je bivati v Sodražanih, prijazno ljudstvo je tu, smešni, — zabavni Ribenčanje.

Razprtija, strankarstvo, osebno sovraštvo nimajo tukaj tal, — lep mir in sporazumljenje vlada med nami.

Redke, da, čudne prikazni so dopisi iz naše doline! O letini poročati ne moremo, kajti polja — malo; les za „süho robo“ pa itak vsako leto obrodi. Kvadratarji in kubikarji, katerih je precej, pa že nekaj let tožijo o slabi lesni kupčiji; vendar žage vedno režejo, plenkače pa nadalje pojó temnim gozdom „smrtno pesem“.

Hvaležno spominjati se neke „vrline“, ki nam je bila vzeta iz naše srede pretečen teden, je moj namen.

Dve leti bode, odkar je prišel v naš kraj velezaslužni gospod Fran Vrhovšek za duhovnega pomočnika. V kratkem času pridobil si je srea tukajšnjih faranov; — in kaj bi ne, bil je mož na svojem mestu.

Izvrsten vodnik svojim, vnet za vero, dom in rod, ni pozabljal svojih dolžnosti, vsako priliko porabil je v to, da je vernike poučeval, utrjeval v veri, istiniti ljubezni do bližnjega, do mile domovine!

Propovednica, izpovednica, zlasti pa šola, so bili kraji, kjer je neumorno deloval. Šola bila mu je drugo svetišče; otroke pa je bolj ljubil, kakor samega sebe. Vedel je, da po otrocih pride do sre starišev.

Šola izgubila je v njem vestnega in natančnega učenika, neutrudljivo moč; učiteljstvo pa zvestega zaveznika.

Njega delavnost bila je v tesni zvezi z uljudnostjo in srčnim prijateljstvom. Srečevaje po potih otroke ali odrasle, imel je za vsacega izdaten opomin, primeren ogovor. V prostih urah zahajal je rad v pošteno družbo, bil vesel z veselimi.

Ni čuda torej, če je pri slovesu odhodu marškomu zaigrala in se otrnila solzica najglobkejšega

štovanja, da so mnogi — zlasti šolska mladéž — plakali.

Odšel je sicer častiti gospod, a srea naša plamtijo v zvesti ljubezni in udanosti, želeč mu na novem mestu vse dobro, — najboljšje!

Dnevne novice.

(Zavarovanje delavcev.) Včeraj je zboroval v Trstu odsek za zavarovanje delavcev. S Kranjskega so bili navzočni gg.: Ljubljanski župan Grasselli, tovarniški uradnik Bürger, posestnik mlina Kušar, vodja tiskarne Rütting, delovodja Škof in stavbeni podjetnik Zupančič. Namestniški predsednik Rinaldini je pričel sejo z nagovorom, v katerem je poudarjal pomen tega novega zavoda za delavce. V načelnistvo so bili izvoljeni: Dr. Julij Graf, matematik c. kr. priv. „Riunione adriatica di Sicurtà“ (načelnik); Leopold Brunner, vodja ajdovške tovarne (namestnik); v upravni odsek J. Kušar iz Ljubljane, hranilnični tajnik J. Suvich in inženir Karol Cozzi iz Trsta.

(C. kr. domobransko ministerstvo) je odločilo, da se bodo vojaške vaje domobrancev vršile v vinskih krajih po trgatvi, kjer pa je glavno opravilo s poljedelstvom, po žetvi. Posestniki, ki imajo konje domobranskega konjištva, bodo oddali le toliko konj, kolikor delo dopušča.

(O delavskem štrajku) se poroča: V Zagorji, Trbovljah in Hrastniku se razmere niso premenile. V soboto so izdali oklic, v katerem so pozvali delavce, naj delo prične v ponedeljek. Obrok so podaljšali do danes. Težko, da bi se delavci udali, ker so se razkropili po bližnjih hostah, kamor jim ženske in otroci hrano donajajo. Obravnave so brez uspeha, ker nobena stranka noče odjenjati. Sicer so delavci v Zagorji mirni. V ponedeljek so delavci pri č. g. župniku naročili sv. mašo, katere se jih je večina vdeležila. Jame straži po 24 mož noč in dan.

(Dvorni svetovalec Lind.) ministerski poročevalec o obrtnem šolstvu, je prišel v torek v Ljubljano. Včeraj si je v spremstvu g. ces. svetovaleca Murnika ogledal cerkev v Kranji.

(Umrl) je včeraj zjutraj v Celji po kratki bolezni za vnetjem črev kapucin o. Kapistran Razpet. Mož je bil jako goreč duhovnik in zbog svojega ljubeznivega obnašanja povsod neizmerno priljubljen v mestu in okolici. R. I. P.!

(Strelna) je minoli teden v Mošnjah omamila in podrla na tla neko žensko, ko je šla s polja, in jej osmodila obleko.

(Odbor „Slov. pevskega društva“) naznanja, da ostane vspeored, kakor je bil prvokrat razglašen, namreč pevska vaja ob 1/2 12. in banket ob 1/2 2. uri.

(Izlet v Divačo) se je moral preložiti na prvo nedeljo v septembru, ker se bode dne 4. avgusta vršila veselica „Slovenskega pevskega društva“ v Celji in teden pozneje odkritje Levstikovega spomenika v Velikih Laščah.

(Imenovanja.) G. Gregor Jereb, c. kr. brzojavni oficijal in poverjenik „Matice Slovenske“ za Trst in okolico, je imenovan voditeljem brzojavnega urada v Pazinu. Poverjenistvo „Matice Slov.“ prevzame z današnjim dnem g. Josip Straus, c. kr. finančnega ravnateljstva asistent. — Dr. Fran Mandić je imenovan c. kr. sanitetnim asistentom. — Dr. Ig. Braun je imenovan c. kr. okr. zdravnikom v Tolminu.

(Carinska meja med Trstom in okolico.) Kakor poroča „Edinost“, zvršila je svoje delo posebna komisija, ki je bila sestavljena na predlog državnega poslanca g. Ivana Nabergoja, da določi mejo med Trstom in okolico, ko bode odpravljena prosta luka. Nameravali so namreč uvrstiti vso okolico pod mesto ter jej naložiti enaka bremena. G. Nabergoj se je uprl tej nakani ter se krepko potegnil za to, da okolica ostane izločena od mesta. Zastopniki mesta, finančnega ravnateljstva in g. Nabergoj so zvršili nalogo na korist okolici.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda) v Ajdovščini si je izvolila v načelnistvo gg.: Ivana Dugulina, Antona Lokarja, Frana Petriča, Josipa Budihno, Antona Trčka in Frana Budihno.

(Pri občinski volitvi v Metliki) so bili izvoljeni: županom g. Ferdinand Salloker, odborniki pa gg.: Anton Prosenik, Fran Gustin, Fran Jutraš in Leopold Fleischmann.

(Glas izmed občinstva.) Sinoči okoli 12. ure ponoči je navstal v gostilni št. 17 pri sv. Florijanu prepir in pretep. Nemirneži so pobili okno ter s

strašnim krikom vznemirjali speče ljudi. Rabuka je trajala skoro pol ure; mestna straža je prišla na mesto, ko so se razgrajalci že razšli.

(Zgodnjo jesen) napovedujejo čebelarji. Čebele namreč navadno okoli Vel. Šmarna izganjajo trote, da jim lenuhi zastoj ne jedo hrane, letos pa se je boj že minole dni začel. Iz tega možje sklepajo na zgodnjo jesen.

(Vojaška godba) bode meseca avgusta svirala dne 1., 8., 13., 16., 20., 23., 26. in 29. v „Zvezdi“ in pri Tivolskem gradu ob lepem vremenu. Začetek ob 6. uri popoldne.

Telegrami.

Dunaj, 31. julija. Črnogorski knez s spremstvom je danes v Peterburg odpotoval. — Prestolonaslednica - vdova Štefaniya se je danes zvečer odpeljala v Ostende. — Pri blagoslovljenju trupla podadmirala grofa Bombellesa so bili navzoči admiral Sterneck, zastopnik najvišjega dvornega mojstra in ordonančni častnik cesarjev, stotnik Giesel.

Dunaj, 1. avgusta. Minister notranjih stvari je razpustil „Schulverein für Deutsche“, ker je prekoračil svoj delokrog, ki mu je odmerjen po pravilih.

Sibinj, 31. julija. Nadvojvodi Albrehtu, ki se včeraj zaradi bolehnosti ni mogel vdeležiti vojne parade, se je danes na boji obrnilo. Dne 2. avgusta bo skoro gotovo odpotoval v Brašovo.

Sibinj (Hermannstadt), 1. avgusta. Nadvojvodi Albrehtu se je zdravje zboljšalo. Potni program je predružen. Potovanje v Brašovo (Kronstadt) izostane. V soboto se vrne skozi Arad.

London, 1. avgusta. Poročnik Daquilar je potolkel dervise pri Anabi; 70 dervisev je mrtvih, 80 vjetih. Egipčanske armade so trije vojaki mrtvi, osem ranjenih.

London, 1. avgusta. Pri banketu v Marsinhouse je rekel Salisbury, da nemiri na Kreti po njegovem mnenju ne bodo provzročili resne nevarnosti. Anglija si ne želi Krete. Čas še ni prišel, da bi Angleži zapustili Egipt zaradi tamošnjih nemirov. Anglija želi mir, a bode varovala svojo čast.

Največja sreča

za človeka je nedvojno dobro prebavljanje, kajti le tako more ostati telo zdravo in čilo.

Moteno prebavljanje in sploh bolezni želodca so splošnje težave človeštva ter je znanstveno dokazano, da so to prvotni vzroki mnogih drugih in resnih bolezni. Žalibog pa dolgo ni bilo mogoče najti splošnjega sredstva zoper te bolezni, dokler niso dobili v Warnerjevem Safe Cure leka, ki ustavlja te bolezni ter jih temeljito ozdravlja. Tisoči ljudi so z njegovo pomočjo postali zopet zdravi ter še vsak dan ozdravljajo. Tako na pr. piše gospa Baruška Národný, hšna posestnica v Pelgrimovu na Češkem, da jo je Warnerjev Safe Cure popolnoma ozdravil šletne želodčne bolezni, ko že nobeno drugo sredstvo ni več pomagalo.

Da se vsakdo prepriča, piše naj se naravnost tej gospe za pojasnilo.

Cena steklenici 2 gld. — Dobiva se v deželni lekarni „Marija pomagaj!“ kakor tudi v vseh ostalih znanih ljubljanskih lekarnah. (1)

Umrli so:

26. julija. Frano Breskvar, delavčev sin, 11 let, sv. Petra cesta 14, meningitis. — Ana Bitene, strugarjeva žena, 24 let, Križevniške ulice 2, jetika.

Dovljenje semnjev.

Visoka c. kr. deželna vlada dovolila je občini Medvode

tri letne semnje

za prodajo živine in kramarskega blaga,

kateri bodo v Preski ob železniški postaji v Medvodah v dnevih 3. marca, 4. septembra in 4. novembra vsako leto, ako pa bode na omenjene dni nedelja ali praznik, preložen bode semenj na prihodnji dan.

Prodajali bodo: govejo živino, drobnico, prašiče, konje, dalje raznovrstno kramarsko blago, narejeno obleko, vsakovrstno železnino in kmetijsko orodje.

Županstvo v Medvodah.

(3—1)

J. CVAJNER, župan.

Izdajatelj: Matija Kolar.

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.

27. julija. Anton Mahnič, krojačev sin, 3½ leta, Streliške ulice 6, meningitis basilis. — Fran Smole, hlapec, 26 let Kravja dolina 11, psitis purulenta. — Valentina Jevc, delavčeva hči, 5 mesecev, Črna vas 25, šrevesen katar. — Anton Mehle, trgovec, 37 let, Kurja vas 1, spridenje jeter.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
31	7. u. jut.	738.2	18.8	svzhod	oblačno	0.00
	2. u. pop.	736.9	26.0	jzpad	del. jasno	
	9. u. zveč.	739.2	18.1	zapad	jasno	
Srednja temperatura 20.7° za 0-9° pod normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

1. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 85 kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ 16% „	84 „ 80 „
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 85 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 55 „
Akcijske avstr.-ogerske banke	907 „ — „
Kreditne akcije	306 „ 25 „
London	110 „ 90 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 52½ „
Cesarski cekini	5 „ 66 „
Nemške marke	58 „ 65 „

Zahvala.

Vesela družba v Mokronogu podarila je akad. društvu „Triglav“ v Gradci v nakup društvene zaslave 7 gld. 54 kr. Za ta velikodušni dar se omenjeni rodoljubni družbi najsrčneje zahvaljuje

odbor.

V Gradci, dne 30. julija 1889.

Služba kuharice na deželi (Dolenjskem.)

Išče se v vseh kuhinjskih opravilih izurjena

kuharica.

Služba je dobra in trajna ter se more nastopiti z dnem 15. avgusta.

Pismene ponudbe sprejema do 6. avg. gospa M. Ehrlich, poste restante Ljubljana. (3—1)

Katoliška tiskarna
priporoča raznovrstne
vizitnice
po nizki ceni.

Tovarna strešnega sklejnega papirja S. Valzachi & J. Diepold,

Brunn a. G. (postaja ob juž. žel.) Siebenhirtenstrasse št. 1, priporoča svoj trajni in preskušeni

kamniti strešni sklejni papir.

Mazalna snov za sklejnopapirnatost strehe.

Elastične izolirne plošče od asfalta zoper dvigajočo se temeljno mokroto. Karbolni lak (Carbolineum) orehovo-ružave barve, najboljše in najcenejše ohranilno in likalno sredstvo za vse lesene predmete. Pokrivanje streh s klejnim papirjem prevzamemo pod jamstvom trajnosti v akordu. (12—11)

Cenilniki zastoj in franko.

Stavbenim, zidarskim in tesarskim mojstrom primerni rabat. Zaloga pri And. Druškoviču v Ljubljani, Mestni trg št. 10.

Št. 10493.

Razpis natečaja.

(3—2)

Za II. mestni otroški vrt slovenski, ki ga občina ljubljanska odpre s početkom prihodnjega šolskega leta, je popolniti mesto

otroške vrtarice

z letno plačo 400 goldinarjev.

Prošnje za to (začasno) službo je s potrebnimi dokazili o sposobnosti za otroške vrtarice vložiti

do 15. avgusta letos

pri podpisnem magistratu.

Mestni magistrat ljubljanski,

28. dan julija 1889.

Služba organista in cerkovnika v Stari Loki

je izpraznjena in se more koncem septembra t. l. nastopiti.

Prošnjiki za to službo oglasijo naj se pri cerkvenem predstojništvu v Stari Loki, p. Škofja Loka. (3—2)

Ravnokar je izšel

Krajevni in potovalni leksikon

za skupni železniški, poštni, parobrodni in brzojavni promet Avstro-Ogerske. Obsega vse kraje in njihove železniške, poštne, parobrodne in brzojavne postaje z zaznamovanjem železniških in parobrodskih podjetij. Navedena je sodiščna in politična razdelitev. Neobhodno potrebna ročna in poizvedovalna knjiga za trgovca, potovalca, uradnika, odvetnika, beležnika itd. Vredil jo je Jos. pl. Kendler. Cena a. v. gld. 9. — Dobiva se v vseh knjigotržnicah in v lastni založbi pisateljevi: Dunaj, I., Grünangergasse 1. (3—3)

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkev v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupe so oljnatih barv v ploščevinastih pušicah (Bleebüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (14)

Cenilke na zahtevanje.